

Następnie, według wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. a) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. a), TFUE), ponieważ nie zawiera oceny warunków stosowania przedmiotowego odstępstwa w wypadku wnoszącego odwołanie. W szczególności w mieście Chioggia poziom życia jest bardzo niski, przy niezwykle wysokim bezrobociu.

Podobnie zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżone postanowienie narusza art. 87 ust. 3 lit. c), CE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE), ponieważ uznaje to odstępstwo za niemające zastosowania w wypadku wnoszącego odwołanie, choć nie przedstawia w tym względzie żadnego uzasadnienia, i art. 87 ust. 3 lit. d) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE), ponieważ uznaje, że w wypadku wnoszącego odwołanie nie ma zastosowania to odstępstwo, które — z naruszeniem zasady niedyskryminacji — znalazło zastosowanie w wypadku innych przedsiębiorstw weneckich.

Wreszcie wnoszący odwołanie podnosi błędną wykładnię przez Sąd braku „istniejącej pomocy”, naruszającą art. 1, 14 i 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾. Zdaniem wnoszącego odwołanie bezsporne jest, że sekwencja zdarzeń stanowi ciągłość obniżenia składek na przestrzenie dziesiątek lat.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2013 r. — Stanislav Gross przeciwko Hauptzollamt Braunschweig

(Sprawa C-165/13)

(2013/C 207/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stanislav Gross

Strona pozwana: Hauptzollamt Braunschweig

Pytania prejudycjalne

Czy art. 9 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów⁽¹⁾ objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania bez uszczerbku dla jego systematycznego związku z art. 7 ust. 3 dyrektywy 92/12/EWG stoi na przeszkodzie ustawowym uregu-

lowaniom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi osoba posiadająca dla celów handlowych wyroby objęte podatkiem akcyzowym dopuszczone do konsumpcji w innym państwie członkowskim, nie podlega opodatkowaniu, jeśli nabyła te wyroby od innej osoby dopiero po zakończeniu czynności przywozu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s.1.

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-172/13)

(2013/C 207/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels, R. Lyal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez nałożenie warunków na ulgi dla transgranicznych grup, które czynią faktycznie niemożliwe w praktyce uzyskanie takiej ulgi, oraz przez ograniczenie takiej ulgi do okresów po dniu 1 kwietnia 2006 r., Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 49 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

— obciążenie Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Postępując zgodnie z wyrokiem w sprawie C-446/03 Marks & Spencer, Zjednoczone Królestwo zmieniło swoje przepisy dotyczące sposobu, w jaki straty poniesione przez spółki, jakie są członkami grupy mogą być przenoszone i wykorzystane przez innego członka grupy w celu zmniejszenia zobowiązania podatkowego (zasady zwolnień dla grup). Przepisy dotyczące strat spółek niebędących rezydentami są obecnie zawarte w części 5 Corporation Tax Act 2010 (ustawy o podatku od korporacji).

Na podstawie aktualnie obowiązującego prawa Zjednoczonego Królestwa, grupa spółek może uzyskać zaliczenie na poczet podatku strat członka grupy niebędącego rezydentem, tylko wtedy gdy ów członek nie ma możliwości skorzystania z ulgi